

ČAROPISCI

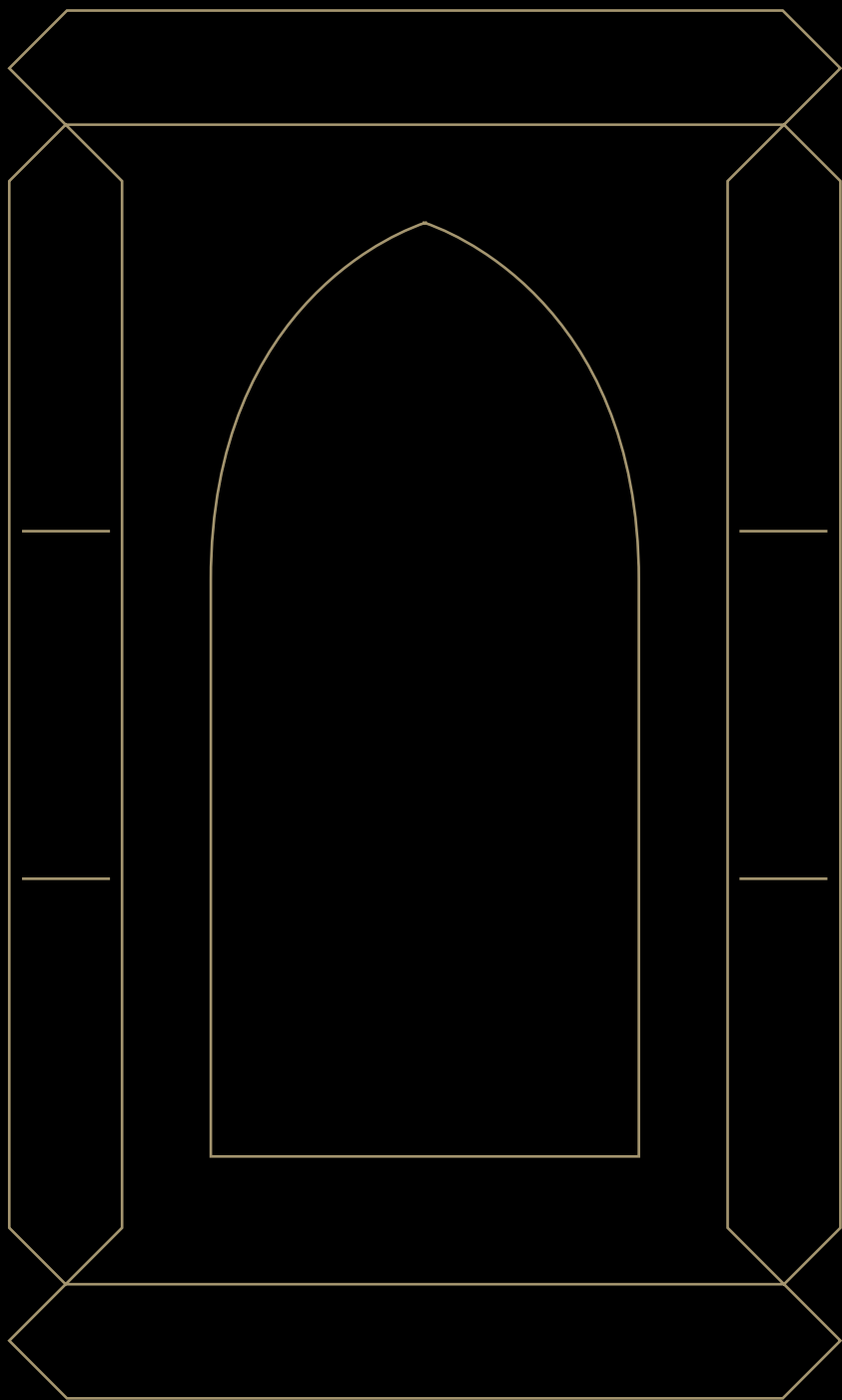
Záhutí I

Host

ROBERT JACKSON BENNETT

A decorative frame with a central archway. The word "HOST" is centered within the arch. The frame consists of a central archway, two vertical side panels, and a top and bottom horizontal panel, all with decorative, slightly beveled corners. The word "HOST" is centered within the archway.

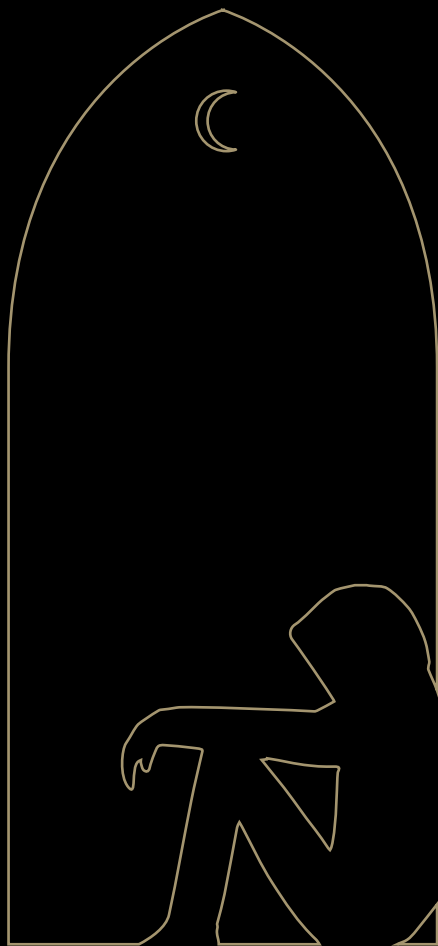
HOST

The image features a white line-art frame on a black background. The frame consists of an outer border with a decorative, slightly irregular shape, and an inner border that forms a large, vertically oriented arch. The arch is pointed at the top and has a flat base. Inside the arch, the text 'ZÁHUTÍ I' is centered. On the left and right sides of the inner frame, there are two horizontal lines each, positioned at approximately one-third and two-thirds of the height of the arch's opening.

ZÁHUTÍ I

ČAROPISCI

— Přeložil Milan Pohl —

Brno 2020

ROBERT JACKSON BENNETT

Foundryside

Copyright © 2018

by Robert Jackson Bennett

All rights reserved

Cover pictures by Tif Andria,
Novikov Alex, Songquan Deng
and tan_tan by Shutterstock.com

Cover design by Will Staehle

Translation © Milan Pohl, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0445-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0446-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0447-3 (MobiPocket)

*Jacksonovi
a Harveymu*

ČÁST I

PLEBSINY

*Vše má svou cenu. Někdy ji splácíme penězi, jindy
potem a časem. Anebo krví.*

*Zdá se, že lidstvo nejochotněji sahá po poslední
zmíněné měně. A nikdy nebereme na vědomí, kolik
jí utrácíme, není-li naše vlastní.*

— KRÁL ERMIEDÉS EUPATÓR,
„ÚVAHY O DOBÝVÁNÍ“

KAPITOLA 1

Sancie Gradová ležela tváří v bahně, vmáčknutá pod dřevěnou plošinu u staré kamenné zdi, a přemítala nad tím, že tenhle večer neprobíhá ani trochu podle jejích představ.

Přítom to začalo docela slibně. Pomocí padělaných dokladů pronikla na pozemek Michielů, šlo to jako na drátkách, strážě u první brány o ni málem ani nezavadily pohledem.

Pak došla k drenážnímu tunelu a v tu chvíli jako by se drátky zašmodrchaly. Musela uznat, že to klaplo — díky drenážnímu tunelu proklouzla pod všemi vnitřními branami a zdmi a přiblížila se ke slévárně Michielů —, ale její informátoři se jaksi zapoměli zmínit, kolik je v tunelu stonožek, bahenních zmijí a koňských i člověčích hoven.

Sancii se to nezamlouvalo, nějak to však zvládla. Sračkami ostatně nelezla poprvé.

Brodit se řekou splašků má ovšem jeden háček, a sice že na vás ulpí příšerný puch. Když se Sancie kradla areálem slévárny, držela se pokud možno po větru od bezpečnostních stanovišť. Jenomže právě ve chvíli, kdy dorazila k severní bráně, jakýsi strážný opodál vykřikl: „Panebože, co je to za *smrad*?“ a pak se šel k jejímu zděšení svědomitě poohlížet po zdroji.

Upláchla mu, aniž ji zahlédl, musela však prchnout do slepé uličky ve slévárně a ukrýt se pod rozpadající se dřevěnou plošinu, která kdysi nejspíš sloužila jako strážní stanoviště. Vzápětí pochopila, že tento úkryt není zrovna ideální, neskýtal jí totiž žádnou možnost útěku: v uličce kromě plošiny, Sancie a strážného nic nebylo.

Sancie civěla na jeho zabahněné boty, zatímco rázoval před plošinou sem a tam a hlasitě nasával do chřípí vzduch. Počkala, až kolem ní projde, a vystrčila hlavu z úkrytu.

Byl to mohutný chlap, na hlavě měl lesklou ocelovou přílbu a na těle kožený kyrys s logotypem Korporace Michiel — plamenem svíce v okně —, nemluvě o kožených náramenících a nátepnících. Ještě znepokojivější však bylo, že z pochvy za pasem mu trčel rapír.

Sancie si rapír prohlédla přimhouřenýma očima. Strážný pořád ještě kráčel směrem od ní a jí připadalo, že v hlavě slyší jakýsi šepot, monotónní hlas přicházející odněkud z dálky. Předem předpokládala, že ta zbraň je skribovaná, a onen tichý šepot jí to potvrdil. Věděla, že skribovaná čepel by ji dokázala téměř bez námahy přeseknout vedví.

Nechala jsem se zahnat do kouta jako úplná nána, pomyslela si, když zase zalezla. A to jsem sotva začala.

Musela se dostat k silnici pro povozy, která nejspíš byla jenom něco přes padesát metrů daleko, za protější zdí. A musela sebou hodit.

Zamyslela se nad tím, jaké má možnosti. Asi by po něm mohla fouknout šipku, s sebou si totiž vzala malou bambusovou foukačku a sadu drobných, ale drahých šipek napuštěných jedem bolebodek — smrtonosných ryb žijících hlouběji v oceánech. Při dostatečném zředění by měl toxin svoji oběť pouze na několik hodin uvrhnout do hlubokého spánku, po kterém bude následovat naprosto příšerná kocovina.

Jenomže strážný měl celkem ucházející zbroj. Sancie by musela precizně mířit, možná vzít na mušku jeho podpaží. Riziko, že se netrefí, bylo moc vysoké.

Asi by se ho mohla pokusit zabít. Potichu se k němu přikrást a potom použít dýku. I když měla jen drobnou postavu, na svou velikost byla silná.

Zabíjení jí ale nešlo zdaleka tak dobře jako loupení a tohle byla dobře vycvičená ostraha kupeckého podniky. Takovéhle vyhlídky se jí vůbec nezamlouvaly.

Sancie navíc nepřišla do slévárny Michielů proto, aby podřezávala hrdla, rozbíjela lebky nebo lámala nosy. Měla tu úkol.

Uličkou se rozlehl hlas: „Hej, Nicolao! Proč nejseš na svým místě?“

„Ve stokách asi zase něco chcíplo. Páchne to tu jak u mrtvech!“

„Hmm, momentíček,“ řekl hlas. Sancie zaslechla kroky.

Do pekel, pomyslela si. Už je tu mám dva...

Musela odsud zmizet, a to rychle.

Podívala se na kamennou zeď za sebou a zamyslela se. Pak si povzddechla, doplazila se až k ní a zaváhala.

Nechtěla svou sílu vyčerpat tak brzy. Jenže neměla na vybranou.

Sancie si stáhla levou rukavici, přitiskla holou dlaň ke tmavým kamenům a použila svou schopnost.

Zeď k ní promluvila.

Vyprávěla jí o dýmu ze slévárny, o horkých deštích, o mechu, který se po ní rozlézal, o tichounkých krůčcích nesčetných mravenců, kteří v uplynulých desetiletích cupitali po jejím kropenatém povrchu. Celá stěna vyvstala před Sanciiným duševním zrakem a ona vnímala každou škvíru a prasklinu, každou hrudku malty a každý umazaný kámen.

Všechny tyto informace proudily do Sanciininy mysli od první vteřiny, kdy se dotkla zdi. A v tom náhlém přívalu vědomostí bylo i to, v co doopravdy doufala.

Volné kameny. Čtyři, a velké, pouhých pár kroků od ní. A za nimi jakýsi tmavý, uzavřený prostor, široký a vysoký asi metr dvacet. Okamžitě věděla, kde ho najít, jako by tu zeď sama stavěla.

Na druhý straně je nějaká budova, pomyslela si. Stará budova. Výborně.

Odtáhla ruku. Dlouhá jizva, která se jí táhla po pravém spánku, ji k jejímu zděšení začínala pobolívat.

Neblahé znamení. Dnes večer bude muset svůj talent používat ještě mnohem intenzivněji.

Zase si rukavici navlékla a přelezla k volným kamenům. Vypadalo to, jako by tam kdysi bývala dvířka, ale před lety je zřejmě zatarasili. Znehybněla a zaposlouchala se. Zdálo se, že oba strážní teď hlasitě větří ve vánku.

„Přisámboh, Pietro,“ řekl jeden, „páchlo to jak ďáblovo lejno!“ Společně začali procházet uličku.

Sancie uchopila horní volný kámen a co nejopatrněji za něj zatáhla.

Poddal se, maličko povylezl ven. Ohlédla se ke strážným, kteří se pořád ještě handrkovali.

Rychle a tiše vytáhla těžké kameny ze zdi a jeden po druhém je položila do bahna. Potom nakoukla do prašného prostoru za nimi.

Uvnitř panovala tma, nyní tam však pronikla troška světla — a Sancie zahlédla spoustu maličkých očiček, která na ni z přítmi zírala, a hromádky hovínek na kamenné podlaze.

Krasy, pomyslela si. Fůra krasy.

Ale nebylo zbylí. Bez rozmýšlení se vsoukala do tmavého stísněného prostoru.

Krasy propadly panice a začaly lézt po stěnách, prchat do štěrbin mezi kameny. Několik jich pelášilo přes Sancii, a pár se jich dokonce pokusilo Sancii kousnout. Ona však měla na sobě cosi, čemu říkala „zlodějský ohoz“, doma na koleni vyrobený úbor s kapucí, který sestával z tlusté šedivé vlněné látky a staré černé kůže, zakrýval jí celé tělo a nedal se snadno protrhnout.

Když protáhla ramena otvorem, honem ze sebe krasy setřásla či smetla — jenže potom se jedna velká krava, která mohla vážit klidně kilo, zvedla na zadní a výhrůžně na ni zasyčela.

Sancie se rozmáchla a praštila velkou kravu pěstí, rozmačkala jí lebku o kamennou podlahu. Zaposlouchala se, jestli ji nezaslechli strážní, a když se přesvědčila, že tomu tak není, pro

jistotu majzla krysu ještě jednou. Potom si dovnitř vlezla celá, opatrně vystrčila ruce a zabarikádovala za sebou průlez volnými kameny.

Tak, pomyslela si, když ze sebe setřásla další krysu a ometla hovínka. Nakonec to nebylo tak zlé.

Rozhlédla se kolem sebe. I když tam byla tma jako v pytli, její oči už si na to zvykaly. Zdálo se, že tohle místo kdysi sloužilo jako krb, kde si dělníci ze slévárny vařili obědy. Krb sice zazdili, ale komín nad její hlavou byl pořád ještě volný. Nyní ovšem rozeznávala, že nahoře se ho někdo pokusil zabadnit.

Prozkoumala ho očima. Komín nebyl zrovna široký. Na druhé stranu, velká nebyla ani Sancie. A pronikat do stísněných prostor jí vždycky šlo.

S heknutím se vymrštila do výšky, zaklínila se do mezery a píd' za pídí se začala soukat komínem vzhůru. Byla asi v polovině, když vtom k ní zdola dolehlo břinknutí.

Strnula a stočila pohled dolů. Ozvalo se bouchnutí, potom zarachocení a do krbu pod ní se rázem valilo denní světlo.

Do topeniště nakoukla ocelová přilba. Strážný se podíval na opuštěné krysí hnízdo a vykřikl: „*Fujtajks!*“ Koukám, že si tu krysy udělaly pěkněj bejvák. To musel bejt ten smrad.“

Sancie zírala dolů na strážného. Kdyby třeba jen zvedl hlavu, okamžitě by ji zmerčil.

Strážný civěl na velkou krysu, kterou zabila. Snažila se nepotit, aby mu na přilbu nedopadla jediná kapka.

„Potvory zasraný,“ ucedil strážný. Pak jeho hlava zase zmizela.

Sancie čekala, pořád ještě se neodvažovala pohnout — slyšela je dole mluvit. Potom se hlasy pomalu vzdálily.

Potichu vydechla. *Takovýho rizika, jenom abych se dostala k jednomu zatracenýmu povozu.*

Vyšplhala komínem až nahoru. Prkna, kterými byl zakrytý, snadno vylomila, pak vylezla na střechu budovy, lehla si na břicho a rozhlédla se.

Ke svému překvapení se nacházela přímo nad silnicí pro povozy — přesně tam, kam se potřebovala dostat. Sledovala, jak se jeden z povozů řítí bahnitou ulicí k překladišti, zářící skvrně rušného světla v potemnělém areálu slévárny. Nad překladištěm se tyčila samotná slévárna, velká cihlová stavba téměř bez oken, zato však se šesti tlustými továrními komíny chrlícími kouř do noční oblohy.

Dolezla na kraj střechy, stáhla si rukavici a holou rukou nahmátla hranu zdi pod sebou. Zeď jí vyrostla v hlavě spolu s každým křivým kamenem, každým trsem mechu — a každou pořádnou oporou pro ruce a nohy, která by se jí cestou dolů mohla hodit.

Spustila se přes okraj a zahájila sestup. V hlavě jí tepalo, ruce ji bolely a od hlavy k patě byla upatlaná od nejrůznějšího sajrajtu. *Ještě jsem nedodělala ani první krok, a už mě to málem stálo kejhák.*

„Dvacet tisíc,“ šeptala si, zatímco šplhala níž a níž. „Dvacet tisíc duvotů.“

Doslova královská odměna. Za dvacet tisíc duvotů byla Sancier ochotná spolknout spoustu sraček a cedit docela dost krve. Aspoň víc než doposud.

Podrážky jejich bot se dotkly půdy a ona se dala do běhu.

Silnice pro povozy byla osvětlená dost mizerně, vpředu se však rozkládalo překladiště slévárny, které se koupalo v záři ohňových košů a skřibovaných luceren. I v tuto pozdní hodinu v něm bylo rušno jako v úle: dělníci chvátali sem a tam a vykládali povozy, které se před nimi řadily. Dohlížela na ně hrstka znuřených strážů.

Sancier podél zdi našlapovala blíž a blíž, když vtom se ozvalo zadunění. Ztuhla, odvrátila hlavu a celým tělem se přitiskla ke zdi.

Po silnici se prořítíl další ohromný povoz a ohodil ji šedivým blátem. Mrkáním si tu špínu vyhnala z očí a dívala se za odjíždějícím vozem. Zdálo se, že se pohybuje sám od sebe: netáhl ho ani kůň, ani osel, vlastně vůbec žádné zvíře.

Sancii to nevyvedlo z míry. Znovu se zahleděla ke slévárně. *Byl by vážně pech, pomyslela si, kdybych prolezla řekou splašků a hromadou krys, jenom aby mě přejel skribovanéj povoz jako toulavýho psa.*

Pokračovala v chůzi, a zatímco se blížila, bedlivě povozy sledovala. Do některých byli zapřažení koně, ale do většiny nikoli. Přijížděly ze všech koutů města Tevanne — od kanálů, z ostatních sléváren nebo z nábřeží. Sancii zajímala především poslední jmenovaná lokalita.

Přikrčila se pod okraj nakládací rampy a přikradla se k řadě povozů. A když k nim přistoupila, uslyšela v hlavě jejich šepot.

Mumlání. Brebentění. Tlumené hlasy. Nikoli povozů těžkých koňmi — ty mlčely —, nýbrž těch skribovaných.

Podívala se na kola nejbližšího povozu a hned to zahlédla.

Na velkých dřevěných kolech bylo z vnitřní strany cosi napsáno, jakési vláčné, vázané písmo, jakoby vyvedené lesklým stříbřitým kovem: „symboly“ nebo jen „symby“, tak je označovala tevananská elita. Většina lidí jim ovšem říkala skriby.

Sancii sice skribovat nikdo nenaučil, ale jak skribované vozy fungují, vědělo v Tevanne každé malé dítě. Příkazy zapsané na kolech je přesvědčovaly, že se nacházejí na svahu, kola tomu bezmezně věřila, a cítila tedy povinnost otáčet se, valit se z kopce — i kdyby tam vůbec žádný kopec nebyl a vůz projížděl pouze po, řekněme, dokonale rovné (byť obzvláště bahnitě) vozovce podél kanálu. Šofér seděl v kabině a manipuloval s řízením, které kolům sdělovalo něco jako: „Hele, teď jsme na strmém svahu, koukejte se pořádně roztočit,“ nebo: „Ne, počkat, kopec se zmírňuje, takže zpomalíme,“ nebo třeba: „Už tu není vůbec žádný svah, tak prostě zastavíme.“ A dokonale ošálená kola ho s radostí poslechla. Koně, mezci ani kozy, ani žádní jiní hloupí

tvorové, kteří by se nechali přemluvit, aby vozili lidi sem a tam, proto nebyli potřeba.

Skriby fungovaly přesně takhle: jednalo se o pokyny, které přesvědčovaly bezduché předměty, na nichž byly zapsány, aby vybranými způsoby přestávaly poslouchat realitu. Skriby ovšem bylo třeba důkladně promyslet a pečlivě nachystat. Sancie slýchala příběhy o tom, že první skribované vozy neměly patřičně zkalibrovaná kola, a přední kola se při téže příležitosti domnívala, že jedou z kopce, zatímco zadní kola si myslela, že jedou do kopce. Vůz to rozervalo na kusy, kola se závratnou rychlostí řítily ulicemi Tevanne a výsledkem byla spousta ničení, mrzačení a umírání.

Tohle všechno znamenalo, že ochomýtat se poblíž takových kol, byť sebemodernějších, nepatřilo zrovna k nejrozumnějším způsobům, jak naložit s načatým večerem.

Sancie po čtyřech dolezla k jednomu z kol. Zatínala zuby, jak jí skriby čím dál hlasitěji šeptaly do uší. Tohle byla asi nejdivnější součást jejich schopností — v životě nepotkala nikoho jiného, kdo by skriby slyšel —, ale dalo se to snést. Nesrozumitelného mumlání si nevšímala a prostrčila pravý ukazovák a prostředník škvírami v rukavici, takže se konečky obou prstů ocitly ve vlhkém vzduchu. Dotkla se jimi kola povozu a zeptala se ho, co ví.

A podobně jako předtím zeď v uličce jí kolo odpovědělo.

Vyprávělo jí o popelu, o kameni, o plápolajícím ohni, o jiskrách a železe.

Kdepak, pomyslela si Sancie. Tenhle povoz nejspíš přijel ze slévárny — a Sancii dnes večer slévárny nezajímaly.

Vyklonila se zpoza zadního konce povozu, potvrdila si, že si strážce nezahledly, a pokračovala k dalšímu vozu v řadě.

Špičkami prstů se dotkla jeho kola a zeptala se ho, co ví.

Kolo znalo měkkou, jílovitou půdu, pronikavý pach hnoje, vůni drcené trávy a rostlinstva.

Nejspíš venkovský statek. *Kdepak. Tohle taky ne.*

Proplížila se k dalšímu vozu, tentokrát docela obyčejnému koňskému povozu, dotkla se jeho kola a zeptala se ho, co ví.

Vědělo o popelu a ohni, o žáru, syčících jiskrách při tavení rudy...

Tenhle přijel z další slévárny, pomyslela si. Podobně jako ten první. Snad se Sarkův informátor nespletl. Jestli všechny vozy přijely ze sléváren nebo statků na venkově, tak to můžu rovnou odpískat.

Vyrazila k dalšímu povozu a kůň při jejím pohybu nesouhlasně zafrkal. Byl to předposlední povoz v řadě, takže jí rychle docházely možnosti.

Natáhla ruku, dotkla se kola a zeptala se ho, co ví.

Tohle kolo mluvilo o drobných oblázcích, o soli, mořských chaluhách, štiplavé chuti mořské tříště, dřevěných trámech smáčených vlnami...

Sancie s úlevou přikývla. *To je on.*

Sáhla do kapsy na svém úboru a vyňala z ní prazvláštne vypadající předmět: malý bronzový plát popsany mnoha symby. Vytáhla lahvičku dehtu, potřela jím zadní stranu kovové destičky, natáhla se do povozu a připlácla bronzový plát k jeho podlaze.

Zarazila se, když si vybavila to, co jí pověděly její kontakty na černém trhu.

Připevni naváděcí plát k předmětu, za kterým chceš letět, a přesvědč se, že dobře drží. Nesmí upadnout.

A... co kdyby přece jen upadl? Třeba na dlažbě nebo tak? zeptala se tehdy Sancie.

No, tak to bys umřela. Nejspíš dost šerednou smrtí.

Sancie přimáčkla bronzový plát pevněji. *Opovaž se mě zabít, zaškaredila se na něj. Při tomhle zkrunděným kšeftu mám beztak fůru příležitostí, jak natáhnout bačkory.* Pak vyklouzla ven, proplížila se mezi ostatními povozy a vrátila se na vozovku a do areálu slévárny.

Tentokrát byla opatrnější a dávala si pozor, aby se ode všech strážů držela po větru. Za chvíli už byla u drenážního tunelu.

Teď se musela tou smrdutou stokou probrodit zpátky a honem vyrazit k nábřeží.

Tam měl samozřejmě namířeno i povoz, do kterého strčila naváděcí plát. Jeho kola mluvila o mořské tříšti, oblázcích a slaném vzduchu a s těmito věcmi se mohla setkat jedině na nábřeží. Snad jí povoz pomůže se do té přísně střežené oblasti dostat.

Protože někde na nábřeží se nachází trezor. A někdo nepochopitelně bohatý Sancii najal, aby z něj ukradla jednu konkrétní věc výměnou za jednoduše nepředstavitelnou sumu peněz.

Krást jí nevadilo. Šlo jí to. Ale po téhle noci už to možná nikdy nebude mít zapotřebí.

„Dvacet tisíc,“ odříkávala si potichu. „Dvacet tisíc. Dvacet tisíc voňavých, voňavoučkých duvotů...“

Spustila se do stoky.

KAPITOLA 2

Sancie svým schopnostem tak docela nerozuměla. Nevěděla, jakými se řídí zákonitostmi, jaké jsou jejich meze ani jestli je na ně opravdu spoleh. Věděla jen to, v čem její nadání spočívá a jak jí může pomoci.

Když se holou kůží dotkla nějakého předmětu, chápala ho. Chápala jeho podstatu, jeho tvar, jeho složení. Pokud onen předmět v nedávné době někde byl nebo se něčeho dotýkal, dokázala si ty vjemy vybavit, jako by byly její vlastní. A pokud se přiblížila ke skribovanému předmětu nebo na něj sáhla, v duchu slyšela, jak si mumlá svoje rozkazy.

To ještě neznamenalo, že rozuměla, co ty skriby říkají. Pouze věděla, že něco šeptají.

Její nadání se dalo využít mnoha různými způsoby. Rychlý, letmý dotek jakéhokoli předmětu do ní přelil jeho nejčerstvější vjemy. Delší kontakt jí předal fyzické povědomí o věci, na kterou sahala — kde má držadla či úchyty, kde je slabá, měkká nebo dutá, co vlastně obsahuje. A pokud na ní nechala ruce dost dlouho — kterýžto proces byl nesmírně bolestivý —, získala takřka dokonalou prostorovou představu: pokud například podržela ruku na dlaždici v místnosti, nakonec vnímala podlahu, stěny, strop a všechno, čeho se dotýkala. Ovšem za předpokladu, že neomdlela nebo se nepozvracela bolestí.

Tyto schopnosti totiž měly stinnou stránku. Sancie si musela neustále zakrývat většinu své kůže, poněvadž je obtížné, řekněme, zkonsumovat večeri, když se vám do mysli přelévají podrobnosti o vidličce, kterou držíte v ruce.

Měly však i světlou stránku. Porozumění předmětům je ohromná výhoda, pokud se ty předměty snažíte ukrást. Také to

znamenal, že Sancie měla fenomenální talent pro zlézání zdí, procházení tmavými uličkami a šperhakování zámek. Šperhakování jde docela snadno, když vám přímo sám zámek radí, jak na to.

Usilovně se snažila nedumat nad tím, odkud se její nadání vzalo. Sancie k němu totiž přišla tamtéž, kde získala sinalou bílou jizvu, která se jí táhla po pravé straně hlavy. Jizvu, která začala příšerně pálit pokaždé, když přepínala své schopnosti.

Sancii se to nadání tak docela nezamlouvalo. Na jednu stranu jí dávalo velkou moc, na druhou ji omezovalo a trýznilo. Ale pomáhalo jí přežít. A dnes v noci jí s trochou štěstí pomůže zbohatnout.

Dalším krokem byl komplex Fernezziů, devítipatrová budova naproti tevanenskému nábřeží. Jednalo se o starou stavbu, zbudovanou pro celní úředníky a makléře v dobách, než téměř veškerý obchod v Tevanne ovládly kupecké rody. Její stáří a bohatá výzdoba ovšem hrály Sancii do karet, poněvadž jí nabízely mnoho pevných výstupků pro ruce a nohy.

To už něco vypovídá, pomyslela si, zatímco s funěním šplhala vzhůru, že vylízt na tenhle zpropadenej barák je na tomhle kšeftíku to nejjednodušší.

Než budovu konečně zdolala, hlasitě supěla námahou. Pevně sevřela ozdobnou žulovou římsu, vyškrábala se na střechu, přeběhla na západní stranu a vykoukla přes okraj.

Pod ní se rozprostírala široká zátoka překlenutá mostem a na druhé straně tevanenské nábřeží. Po mostě kodrcaly obrovské povozy, kymácející se na vlhké dlažbě. Skoro všechny určitě patřily kupeckým podnikům a vozily zboží ze sléváren nebo do nich.

Mezi povozy by měl být i ten, který označila naváděcím plátem. *To sakra doufám, pomyslela si. Jinak bych tu svou natvrdlou prdel vláčela řekou sraček a po stěně tohoto baráku úplně zbytečně.*

Nábřeží bylo celé věky stejně nebezpečné a zkorumpované jako každá jiná část Tevanne, která se nenacházela pod přímou kontrolou kupeckých podniků — což znamená příšerně, nestydatě, neuvěřitelně zkorumpované. Před několika měsíci ale najali nějakého hrdinu z osvěcenských válek a ten odtamtud vykopal všechny gaunery, naverboval hromadu profesionálních strážů a všude po nábřeží rozmístil bezpečnostní opatření — včetně obranných skribovaných zdí, které by vás bez náležitých dokladů nepustily dovnitř ani ven.

Provádět na nábřeží nezákonnou činnost bylo náhle velice obtížné. To se Sancii vůbec nehodilo. Pro tenhle kšeftík tedy musela najít jiný způsob, jak se na nábřeží dostat.

Klekla si, rozeplula si kapsu na prsou a vyňala z ní to, co bylo pro dnešek dost možná jejím nejdůležitějším nástrojem. Vypadalo to jako srolovaná látka, ale když to rozbalila, získalo to poněkud miskovitý tvar.

Zahleděla se na malý černý padák rozložený na střeše.

„Tohle mě zabije, co?“ utrousila.

Vytáhla poslední součást padáku: teleskopickou ocelovou tyč. Do jejích konců byly zasazeny dva malé skribované pláty — slyšela, jak jí monotónně šeptají a mumlají v hlavě. Podobně jako v případě všech ostatních skribovaných „augů“ neměla ponětí, co říkají, ale její kontakty na černém trhu jí podaly precizní instruktaž, jak to vlastně funguje.

Je to dvoudílný systém, sdělila jí Klaudie. Naváděcí plát přiděláš k tomu, za čím chceš jít. Naváděcí plát pak řekne plátům na tyči: „Hele, já vím, že si myslíš, že jseš úplně samostatnej předmět, ale ve skutečnosti patříš k týhle věci, ke který jsem přidělanej — takže hejbní zadkem a koukej se k ní vrátit, a hopem.“ A tyč na to: „Vážně? Šmankote, co dělám tak daleko? Musím se s tou druhou věcí okamžitě spojit!“ A když zmáčkneš čudlík, tak to udělá. A to vážně, vážně rychle.

S touto skribovací technikou už Sancie byla neurčitě obeznámena. Jednalo se o obdobu metody, jak kupecké podniky

spojovaly cihly či jiné stavebniny — nakukaly jim, že ve skutečnosti tvoří jeden předmět. Na dálku tu metodu nikdo nezkoušel. Mělo se za to, že její nevyzpytatelnost hraničí s nepoužitelností, a existovaly mnohem bezpečnější způsoby přepravy.

Jenže ty způsoby byly drahé. Tak drahé, že si je Sancie nemohla dovolit.

Takže ten padák mám proto, abych nepadla, poznamenala Sancie, když jí to Klaudie všechno vysvětlila.

Ne tak docela, odpověděla Klaudie. *Ten padák ji zpomalí. Jak říkám, ta tyč poletí fakt, fakt rychle. Takže až to zapneš, musíš být co nejvěš. Pořádně si zkontroluj, že je naváděcí plát vážně tam, kde ho chceš mít, a že ti nic nestojí v cestě. Napřed použij zkušební minci. Když ukáže správnou směr, zapni tyč a vystartuj.*

Sancie sáhla do další kapsy a vytáhla malou sklenici se šroubovacím uzávěrem. Ve sklenici byla bronzová mince popsána podobnými značkami, jako byly ty na tyči k padáku.

Prohlédla si minci přivřenými očima. Pevně držela na straně sklenice směrem k nábřeží. Sancie sklenici obrátila a mince okamžitě přeskočila na druhou stranu, jako by ji přitáhl magnet, s kovovým cinknutím se k ní přitiskla — i tentokrát směrem k nábřeží.

Jestli tuhle věc přitahuje naváděcí plát, pomyslela si, *a jestli je naváděcí plát na povozu, tak to znamená, že povoz je na nábřeží. Takže je to v cajku.*

Znehybněla. *Asi. Snad.*

Dlouhou chvíli váhala. „Do háje,“ zamumlala.

Sancie tyhle věci nesnášela. Logika za skribováním jí vždycky připadala pitomě jednoduchá, vlastně to ani nebyla logika. Jenomže skribování víceméně ohýbalo realitu nebo ji alespoň mátklo.

Položila sklenici a propletla tyč zúženým koncem padáku.

Mysli na to, co ti říkal Sark, připomínala si. *Mysli na to číslo. Dvacet tisíc duvotů.*

Dost peněz na to, aby se dala do pořádku. Aby byla zase normální.

Sancie zmáčkla knoflík ze strany na tyči a skočila ze střechy.

— * —

Než se nadála, řítila se nad zátokou rychlostí, jakou nikdy nepokládala za možnou. Táhla ji ocelová tyč, která — pokud tomu dobře rozuměla — se horečně pokoušela spojit s povozem dole na nábreží. Slyšela, jak za ní padák pleská a konečně chytá vzduch, což ji trochu zpomalilo — nejdřív skoro vůbec, pak o trochu víc a ještě o trochu.

Zatínala zuby, jak jí vítr vháněl slzy do očí. Noční panorama Tevanne kolem ní vířilo v rozmazané smršti světél. Viděla, jak se v zátoce pod ní třpytí voda, jak se kymácí prales stěžňů nesčetných lodí v přístavu, jak se otřásají střechy povozů kodrcajících na nábreží, jak se ze sléváren semknutých kolem lodního průplavu line kouř...

Soustřed' se, okřikla se v duchu. Soustřed' se, náno pitomá.

Pak se všechno... propadlo.

Zhoupl se jí žaludek. Něco nebylo v pořádku.

Ohlédla se a uviděla, že v padáku má trhlínu.

Sakra.

Zděšeně sledovala, jak se trhlina začíná rozšiřovat.

Sakra! Sakra na kvadrát!

Létací aug sebou znovu škubl, tak prudce, až Sancie skoro nevnímala, že už přeletěla přes hradbu nábreží. Aug nabíral čím dál větší rychlost.

Musím se toho krámu zbavit. A to hned. Hned!

Viděla, že plachtí nad hromadami nákladu, ohromnými věžemi přepravek a beden, a některé z těch sloupů vypadaly vážně vysoké. Dost vysoké, aby na ně mohla seskočit a chytit se jich. Možná.

Mrkáním si vyhnala slzy z očí, soustředila se na jeden z největších sloupů beden, nasměrovala k němu aug a pak...

Zmáčkla tlačítko na tyči.

Okamžitě začala ztrácet hybnost. Už neletěla, spíš padala k bednám, nacházejícím se asi sedm metrů pod ní. Rozpadající se padák ji trochu zpomalil, ale pořád se řítila nepříjemně rychle.

Sledovala, jak se veliké bedny prudce zvedají proti ní.

Do pekel.

Do rohu bedny narazila tak tvrdě, až jí vylétl vzduch z plic, zachovala si ovšem tolik duchapřítomnosti, aby po dřevěném rohu hmátla, popadla ho a přimkla se k bedně z boku. Létací aug zachytil trochu větru, vyškubl se jí a odplachtil.

Pevně se držela bedny a ztěžka oddechovala. V minulosti se učila padat, vmžiku se přichytit ke stěně nebo se od ní odrazit či po ní sklouznout, tento výcvik však musela uplatňovat jen zřídka.

Odněkud zprava se ozvalo bříinknutí, jak létací aug dopadl na zem. Ztuhla, chvíli tam prostě visela a napínala uši, jestli někdo neztropí poplach.

Nic. Ticho.

Nábřeží bylo velké. Jeden zvuk se dal snadno přeslechnout.

Snad.

Sancie sundala levou ruku z bedny, zůstala viset jen za pravačku a pomocí zubů si stáhla rukavici. Potom k bedně přitiskla obnaženou levou dlaň a zaposlouchala se.

Bedna jí vyprávěla o vodě a dešti, oleji a slámě, o drobných kousancích mnoha hřebíků...

A také jí pověděla, jak po ní slézt dolů.

Krok číslo dva — dostat se na nábřeží — neproběhl tak docela podle jejích představ.

A teď krok číslo tři, pomyslela si unaveně, zatímco šplhala dolů. Schwálně, jestli se mi podaří to nepodělat.

— * —

Když Sancie sešplhala na zem, chvíli jen lapala po dechu a ohmátávala si pohmožděný bok.

Zvládla jsem to. Jsem uvnitř. Jsem tam.

Zadávala se mezi komíny beden k budově na druhém konci nábřeží: centrále Vodobraný — policejních sil, které měly nábřeží na starost.

No. Skoro tam.

Stáhla si i druhou rukavici, obě je nacpala do kapes a dlaně položila na kamenný povrch u svých nohou. Pak zavřela oči a poslouchala, co jí kameny povědí.

Byla to pořádná fuška. Země kolem ní se táhla daleko a naslouchat všemu najednou nebylo nic snadného. Přesto se ale mohla zaposlouchat, vpustit kameny do své mysli, cítit všude kolem sebe otřesy a chvění, jak lidé...

Chodili. Stáli. Běželi. Přeslapovali. Sancie je vnímala všechny, jako by na holých zádech cítila pohyb cizích prstů.

Poblíž je devět strážných, pomyslela si. Těžkých, robustních. Dva zůstávají na místě, sedm hlídkuje kolem. Na nábřeží jich určitě bylo ještě mnohem víc, její schopnosti však neměly neomezený dosah.

Soustředila se na jejich pozici, jejich směr, jejich rychlost. V případě těch nejbližších cítila i jejich paty na dlažbě, a věděla tedy, kam se zhruba dívají.

Jizva, která se jí táhla ze strany po hlavě, začínala sátat bolestivým teplem. Sancie se zachvěla a odtáhla ruce od dlažby; představa o tom, kde se strážní nacházejí, však v její paměti zůstala. Bude to jako pokoušet se projít potmě povědomou místností.

Sancie se nadechla, vyklouzla ze stínů a vyrazila vpřed. Kličkovala mezi bednami, podlézala pod vozy a vozíky, pokaždé zabrzdila na poslední chvíli, zatímco strážní prováděli ty své obchůzky. Za běhu se snažila nedívat se na bedny. Většinu zdobily značky plantáží rozkládajících se daleko na moři Durazzo a Sancie byla s takovými místy dobře obeznámena. Věděla, že tyto suroviny — konopná příze, cukr, dehet, káva — nebyly

sklizeny ani vyráběny za použití čehokoli, co by se podobalo dobrovolné, natož placené práci.

Parchanti, pomyslela si Sancie, když se proplétala mezi bednami. *Banda prohnílych, zkrunděných grázlů...*

U jedné bedny se zastavila. Popisek se jí v té tmě nedařilo přečíst, na jednu dřevěnou latku však položila holý prst, bedlivě se zaposlouchala a v jejích útrobách spatřila...

Papír. Spousty papíru. Nepopsaného, čistého papíru. To by mělo akorát stačit.

Je načase připravit si únikovou strategii, řekla si.

Natáhla si rukavice, rozepnula kapsu na stehně a vyjmula z ní svůj poslední skribovaný nástroj pro tento večer: malou dřevěnou krabičku. Za krabičku vysolila víc peněz, než kolik jich v životě utratila při jakékoli jiné zakázce, ale bez ní by její život dnes v noci nestál ani za zlámaný duvot.

Položila krabičku na bednu. *Tohle přece musí klapnout*. Aspoň doufala. Jestli to neklapne, vypadnout z nábreží bude pekelně těžké.

Zase sáhla do kapsy a vytáhla cosi, co vypadalo jako obyčejný motouzek provlékнутý olověnou koulí. Uprostřed koule byl maličký shluk drobných, dokonalých symbů — a když ji podržela v ruce, uslyšela, jak jí tiše šeptá do ucha.

Pohlédla na olověnou kouli a potom na krabičku na bednách. *At ta zkrunděná krabička funguje*, pomyslela si, když vrátila kouli do kapsy. *Jinak tady uvíznou jak ryba v kádi*.

— * —

Sancie přeskočila plůtek kolem centrály Vodobraný a doběhla ke stěně. Přikradla se k rohu a vykoukla za něj. Nikde nikdo. Zato tam byl velký, masivní rám dveří, vyčnívající asi deset centimetrů ze zdi. Sancii to bohatě stačilo.

Vymrštila se a popadla horní hranu dveřního rámu, pak se k ní přitáhla, během chvilky získala rovnováhu a položila pravé chodidlo na horní stranu. Potom se vysoukala nahoru, až stála oběma nohama na rámu.

Nalevo a napravo od ní se nacházela okna druhého podlaží, stará a tlustá, s umaštěným zažloutlým sklem. Sancie vytáhla dýku, zasunula ji do škvíry mezi oběma polovinami nejbližšího okna, vyhákla západku a otevřela okno dokořán. Vrátila dýku do pouzdra, nadzvedla se a nahlédla dovnitř.

Za oknem se táhly řady a řady regálů plných čehosi, co vypadalo jako krabice s pergameny. Nejspíš nějaké záznamy. Všude panovalo ticho a klid, jak se v tuhle noční hodinu dalo čekat — byla skoro jedna ráno —, v přízemí ale hořelo světlo. Asi plamen svíčky.

Trezory jsou dole, říkála si Sancie. Budou je hlídat. I teď v noci...

Vlezla si dovnitř a zavřela za sebou okno. Pak se přikrčila a úporně se zaposlouchala.

Zakašlání, potom posmrknutí. Našlapovala mezi regály, až došla k zábradlí na samém okraji druhého podlaží, a zadívala se dolů do přízemí.

Za stolem u hlavních dveří seděl příslušník Vodobraný, při svíčke vyplňoval nějaká lejstra. Byl to postarší chlapík, vypasený, s bázlivou tváří, trochu křivým knírem a pomačkaným modrým stejnokrojem. Sancii ale zajímalo především to, co stálo za ním: řada ohromných železných trezorů, byl jich skoro tucet — a ona věděla, že mezi nimi je i ten, kvůli kterému sem přišla.

Ale co si počít s tím maníkem dole? zapřemítala.

S povzdechem si uvědomila, že má jedinou možnost. Vytáhla bambusovou foukačku a zasunula do ní šipku napuštěnou bolebodčím jedem. *Dalších devadesát duvotů, který padnou na tenhle kšeft,* pomyslela si. Pak si očima přeměřila vzdálenost mezi sebou a strážným, který nespokojeně mlaskal a něco škrábal na

list před sebou. Přiložila si foukačku ke rtům, opatrně zamířila, nadechla se nosem a pak...

Než mohla vystřelit, hlavní dveře centrály Vodobraný se rozlétly a dovnitř nakráčel mohutný zjizvený důstojník. V ruce držel něco mokrého, z čeho ještě crčela voda.

Sklonila foukačku. *A sakra.*

Důstojník byl vysoký, svalnatý a ramenatý a jeho tmavá kůže, tmavé oči a husté černé vousy dávaly tušit, že se jedná o čisto-krevného Tevannce. Vlasy měl ostříhané nakrátko a jeho vzezření i držení těla Sancii okamžitě připomnělo vojáky: vypadal jako někdo, kdo je zvyklý, že mu druzí dopřávají sluchu a bezodkladně plní jeho rozkazy.

Statný důstojník se otočil ke strážnému za stolem, kterého jeho příchod očividně nepřekvapil o nic méně než Sancii. „Kapitáne Dandolo!“ zvolal ten za stolem. „Myslel jsem, že dnes v noci budete venku na přístavní hrázi.“

To jméno Sancie poznávala. Dandolo byl jeden ze čtyř hlavních kupeckých rodů a ona už se doslechla, že nový kapitán Vodobraný má jakési styky v elitě...

Ahá, pomyslela si, tak tohle je ten pružour, co si umínil zreformovat nábřeží. Zalezla zpátky mezi regály, ale ne tak daleko, aby se tím připravila o výhled.

„Stalo se něco, pane?“ zeptal se strážný za stolem.

„Jeden z chlapů zaslechl mezi nákladními bednami nějaký hluk a našel tohle.“ Mluvil strašně nahlas, jako by se pokoušel vyplnit svým hlasem každou místnost, ve které se ocitl. Pak pozvedl cosi potrhaného a mokrého — a Sancie okamžitě poznala zbytky své vzduchoplavecké konstrukce.

Zašklebila se. *Sakra.*

„To je... dětský drak?“ zeptal se muž za stolem.

„Ne,“ řekl Dandolo. „Je to létací aug. Kupecké podniky je používají k průmyslové špionáži. Jedná se o mimořádně špatnou verzi, ale zdá se, že jde přesně o tohle.“

„Neupozornily by nás hradby, kdyby bariéru překonal někdo nepovolaný?“

„Kdyby ji překonal dost vysoko, tak ne.“

„Aha,“ hlesl strážný. „Takže vy si myslíte...“ Ohlédl se přes rameno na řadu trezorů.

„Chlapi už na můj pokyn pročesávají nákladní zónu,“ prohlásil Dandolo. „Ale jestli byl ten narušitel takový blázen, aby s tímhle krámem přiletěl na nábřeží, možná je dost velký blázen i na to, aby se pokusil vyloupit trezory.“ Prudce se nadechl. „Mějte oči na stopkách, seržante, ale neopouštějte své stanoviště. Já se tady porozhlédnu. Jenom pro jistotu.“

„Jistě, pane.“

Sancie s rostoucí hrůzou sledovala, jak Dandolo stoupá po schodech. Dřevo pod jeho značnou hmotností vrzalo a sténalo.

Sakra! Sakra!

Zamyslela se nad svými možnostmi. Mohla se vrátit k oknu, otevřít ho a vyklouznout ven, postavit se na dřevní rám a počkat, až Dandolo odejde. To však obnášelo nemalé riziko, že by ji mohl zahlédnout nebo zaslechnout.

Mohla po Dandolovi střelit bolebodčí šipku. To by nejspíš způsobilo, že by se skutálel dolů po schodech, což by zburcovalo seržanta v přízemí a ten by pak ztropil poplach. Zauvažovala nad tím, jestli by stačila nabít do foukačky druhou šipku a zasáhnout i jeho, tenhle plán jí ale nepřipadal o nic lepší.

Pak dostala třetí nápad.

Sáhla do kapsy a vytáhla zauzlovaný motouz a skribovanou olověnou kouli.

Tenhle poslední trik si původně chtěla nechat pro odvedení pozornosti, aby se mohla nerušeně zdekovat. Na druhou stranu, vyváznout potřebovala i ze své současné situace.

Schovala foukačku, uchopila motouz za oba konce a zvedla pohled k blížícímu se kapitánovi, pořád ještě stoupajícímu po schodech před ní.

Tohle máš za to, žes mi to tak zkrundil, pomyslela si.

Sevěla oba konce zauzlovaného motouzu a šklubla za ně, jediným prudkým pohybem uzel rozvázala.

Sancie měla mlhavou představu o tom, jak tenhle skribovaný mechanismus funguje: vnitřek koule byl vystlaný brusným papírem, motouz byl potřený hořlavou pastou, a když ho Sanciino šklubnutí protáhlo brusným papírem, vznítit se. Jenom trochu, ale stačilo to.

Skribovaná koule v jejích rukou byla totiž propojena s *druhou* olověnou koulí, uloženou daleko odsud v krabici na bednách s papírem v nákladní zóně. Obě koule byly upraveny tak, aby si myslely, že jde o jednu a tutéž kouli — a co se stalo jedné z nich, stalo se i druhé. Ponořte jednu do studené vody, a druhá se rychle ochladí. Rozbijte ji, a na kusy se rozpadne i druhá koule.

To znamenalo, že jakmile šklubla za motouz a zapálila plamínek, žár narostl i ve druhé kouli.

Druhá koule však obsahovala mnohem víc hořlavé pasty — a krabice, ve které ležela, byla po okraj naplněná výbušným prachem.

Ve vteřině, kdy Sancie protáhla motouz olověnou koulí, zaslechla od nákladní zóny tlumené zaburácení.

Kapitán se na schodech zmateně zastavil. „Co to sakra bylo?“ „Kapitáne?“ houkl seržant zezdola. „Kapitáne!“

Dandolo se odvrátil od Sancie a zavolal do přízemí: „Co to bylo, seržante?“

„Nevím, kapitáne, ale... ale je tam kouř.“

Sancie se otočila k oknu a spatřila, že skribované zařízení zafungovalo docela dobře — z nákladní zóny se zvedal hustý chochol bílého dýmu podbarvený veselými plameny.

„Hoří!“ zařval kapitán. „Do hajzlu! Pohyb, Prizzo!“

Sancie spokojeně sledovala, jak oba pádí ze dveří. Pak se vrhla po schodech dolů k trezorům.

Snad ten požár neuhasne, pomyslela si za běhu. Jinak by se mohlo stát, že rozlousknu trezor, shrábnu kořist — ale nezbyde mi žádnéj figl, jak se dostat z nábřeží.

— * —

Sancie se dívala na řadu trezorů. Vybavovala si Sarkovy instrukce: *Je to trezor 23D. A v něm malá dřevěná schránka. Kombinace se každěj den mění — Dandolo je chytrej ptáček —, ale pro tebe to nebude problém, holka. Nebo snad jo?*

Věděla, že by to měla zvládnout. Na druhou stranu, čas ji teď tlačil daleko víc, než s čím počítala.

Přistoupila k trezoru 23D a sundala si rukavice. Do trezorů Vodobraný si své cennosti ukládali cestující z řad civilistů — konkrétně cestující, kteří neměli vazby na kupecké podniky. Pokud jste byli s některým z kupeckých podniků zadobře, předpokládalo se, že si své cennosti uložíte přímo k němu, poněvadž tyto podniky — coby výrobci všech skribovaných předmětů — měly mnohem lepší ochranná a bezpečnostní opatření než jenom pár trezorů s kombinačními zámky.

Sancie položila na 23D holou ruku. Pak k němu přitiskla holé čelo, druhou rukou uchopila kombinační kolo a zavřela oči.

Trezor jí ožil v mysli, vyprávěl jí o železe, tmě a oleji, o chřesnění svých přemnoha ozubených koleček, cvakání a klapání nesmírně složitých mechanismů.

Pozvolna začala kolem otáčet a okamžitě vycítila, kam chce jít. Ještě kombinační kolo zpomalila a...

Cvak. První stavítko zapadlo na místo.

Sancie zhluboka dýchala, otáčela kolo opačným směrem a cítila, jak mechanismy ve dveřích vržou a klapou.

Z nákladíště se ozvalo další zadunění.

Sancie otevřela oči. *Jsem si celkem jistá, že tohle jsem neudělala já...*

Zalétla pohledem zpátky k oknu na západní straně kancelářské budovy a spatřila, jak na mastných skleněných tabulích tančí hladové světlo plamenů. Něco tam muselo chytnout, něco *mnohem* hořlavějšího než bedna s papírem, kterou chtěla podpálit.

Slyšela řev, jekot a křik z nákladiště. *Sper to das, pomyslela si. Musím sebou hodit, než to tady komplet lehne popelem!*

Zase oči zavřela a dál točila kolem. Cítila, jak se stavítko sune na místo, jak se blíží ta dokonalá malá mezírka... a jizva na její hlavě hořela bolestí, jako by měla v mozku jehlu. *Moc se namáhám. Krundsky se přepínám...*

Cvak.

Ostře se nadechla. *To bysme měli druhý stavítko...*

Další křik zvenčí. Další tlumené zaburácení.

Soustředila se. Naslouchala trezoru, nechávala ho, ať se jí přelévá do hlavy, vnímala nedočkavost mechanismu uvnitř, cítila, jak se zatajeným dechem vyhlíží poslední otočení kola...

Cvak.

Rozklížila oči a vzala za kliku na trezoru. Dveře s kovovým lupnutím odskočily. Otevřela je dokořán.

Trezor byl napěchovaný mnoha předměty: dopisy, svitky, obálkami a dalšími písemnostmi. Její kořist se nacházela vzadu: dřevěná schránka, asi dvacet centimetrů dlouhá a deset široká. Docela obyčejná, nevýrazná krabička, která nevypadala nijak pozoruhodně — a přece měla větší hodnotu než všechny cennosti, které Sancie v životě ukradla, dohromady.

Sáhla dovnitř a uchopila schránku holými prsty. Pak se zarazila.

Noční eskapáda si na jejích schopnostech vybrala vysokou daň, takže sice poznala, že na schránce je něco zvláštního, zatím se jí však nedařilo určit, co. V hlavě měla mlhavý obrázek stěn z borového dřeva mezi dalšími takovými stěnami, ale nic víc.

Jako by se snažila rozeznat nástěnnou malbu ve tmě během bouře s blesky.

Věděla, že to není důležité. Schránku měla jen ukořistit, nepat se na její obsah.

Uložila si ji do náprsní kapsy. Pak trezor zavřela a zamkla ho, otočila se a honem vyrazila ke dveřím.

Když vyběhla z centrály Vodobrany, zjistila, že její ohniček mezitím přerostl v opravdový požár. Vypadalo to, že podpálila celou nákladní zónu. Kolem toho inferna pobíhali příslušníci Vodobrany, pokoušeli se ho uhasit nebo aspoň zkrotit — což znamenalo, že všechny východy z nábřeží by teď měly být volné.

Obrátila se a dala se do běhu. *Jestli přijdou na to, že jsem to udělala já, pomyslela si, tak mě stoprocentně čeká štruncel.*

Doběhla k východní bráně. Zpomalila, schovala se za hromadou beden a potvrdila si, že má pravdu — všichni příslušníci se věnovali požáru, takže bránu nikdo nehlídal. Vrhla se k ní, v hlavě jí tepalo, srdce jí bušilo a jizva na spánku řvala bolestí.

Jakmile proběhla branou, na okamžik se ohlédla a zadívala se na požár. Celá západní pětina nábřeží hořela zuřivým plamenem, zvedal se z ní neuvěřitelně mohutný sloup černého kouře a kroutil se kolem měsíce nad městem.

Sancie se otočila a utíkala.

KAPITOLA 3

Na první křižovatce za nábřežím zapadla Sancie do boční uličky a převlékla se. Setřela si bláto z tváře, srolovala špinavý zlodějský ohoz a natáhla si kazajku s kapucí, rukavice a punčochy.

Zatínala při tom zuby; převlékání nesnášela. Se zavřenýma očima stála v uličce a chvěla se, zatímco se z jejích myšlenek vytrácely vjemy bahna, kouře, hlíny a tmavé vlněné látky, vytěsňovány zářivě čistou, křupavě šustivou konopnou tkaninou. Bylo jí, jako by vylezla z příjemně teplé koupele a skočila do ledového jezera, a její hlavě chvíli trvalo, než se tomu přizpůsobila.

Jakmile to měla za sebou, svižným krokem vyrazila ulicí. Dvakrát se ohlédla, aby se přesvědčila, že za ní nikdo nejde. Zahnula za roh, potom za další. Zanedlouho se nalevo i napravo od ní tyčily ohromné hradby kupeckých podniků — nalevo Michiel, napravo Dandolo. Za těmi hradbami byly jejich enklávy — běžně označované jako „kampony“ —, odkud kupecké rody vládly přilehlým čtvrtím jako svým vlastním malým královstvím.

Pod hradbami se choulila nepřehledná, nesourodá změt dřevěných příbytků, chudinských barabizen a křivých komínů, nazdařbůh poslepovaný, zakouřený propletenec podmáčených doupat, vklíněný mezi hradby obou kampon jako prám, který uvázl mezi dvěma navzájem se přibližujícími loděmi.

Záhutí. To nejbližší domovu, co Sancie měla.

Když prošla uličkou, uvítal ji důvěrně známý výjev. Na nárožích před ní syčely a plápolaly ohňové koše. Krčma nalevo od ní neměla o zákazníky nouzi ani v pozdní noční hodině, její stará zažloutlá okna se třpytila světlem svící, závěsem ve vchodu se na ulici valil chechot promíšený s nadávkami. Ze zatopených uliček

se po ní sápany křoviny, popínavé rostliny a plané ořešáky, jako by se jí snažily přepadnout. Shora z balkonu ji bedlivě sledovaly tři stařeny, všechny se nimraly v jediném dřevěném talíři, na kterém ležely zbytky pružoura — velkého škaredého vodního brouka, jehož tělo po převaření získávalo docela pěkný, fialové pruhovaný vzor.

Výjev sice byl důvěrně známý, rozhodně ji však nenaplňoval klidem a mírem. V tevanských plebsinách byla Sancie doma, ale její sousedé si co do nebezpečnosti a nemilosrdnosti nezadali se strážemi kupeckých podniků.

Zadními průchody se proplížila k barabizně, kde bydlela, a bočním vchodem vklouzla dovnitř. Došla chodbou ke svému pokoji, holým ukazovákem sáhla na dveře, pak na prkna v podlaze. Neřekly jí nic neobvyklého; zdálo se, že se k ní mezitím nikdo nedobýval.

Odemkla všech šest zámků na dveřích, vstoupila a zase za sebou zamkla. Pak si dřepa a zaposlouchala se s holým ukazovákem přitisknutým k podlaze.

Počkala deset minut. Do hlavy se jí pomalu vracela tepající bolest, ona však potřebovala mít jistotu.

Když nic neobjevila, zapálila svíčku; používat své schopnosti, aby viděla, ji unavovalo. Potom přešla přes pokoj a na škvírku pootevřela okenice. Stála tam a sledovala ulici.

— * —

Dvě hodiny zírala maličkou skulinou na ulici pod sebou. Věděla, že k obezřetnosti má dobrý důvod — nejenže právě sfoukla kšeft za dva tisíce duvotů, ale taky způsobila, že to zatracené tevanské nábřeží lehlo popelem. Sama si nebyla jistá, co je horší.

Kdyby někdo náhodou zvedl hlavu k Sanciinu oknu a na okamžik ji zahlédl, ten pohled by ho nejspíš zaskočil. Byla to mladá, sotva dvacetiletá dívka, ale už toho prožila víc než

většina lidí za celý život a dalo se jí to vyčíst z obličeje. Její tmavá kůže byla tuhá, ošlehaná větrem, tvář někoho, pro koho je hlad častým společníkem. Měla nevysokou, ale svalnatou postavu s vyboulenými rameny a stehny a mozolnatýma rukama tvrdýma jako železo; vesměs důsledky jejího povolání. Vlasy si stříhala sama, záměrně ke straně, a po pravém spánku se jí táhla sinalá zubatá jizva, blížila se k pravému oku, jehož bělmo bylo trochu kalnější než to nalevo.

Lidem se nezamlouvalo, když na ně Sancie příliš upřeně hleděla. Bývali potom nervózní.

Po dvou hodinách pozorování byla Sancie konečně spokojená. Zavřela okenice a zajistila je na kličku, přistoupila ke skříni a vyndala falešné prkno v podlaze. Vždycky ji zneklidňovalo, když ho odklápěla. V plebsinách nebyly žádné banky ani trezory, a své celoživotní úspory tak musela do toho zatuchlého výklenku schovávat jako veverka.

Vytáhla ze svého zlodějského ohozu schránku z borového dřeva, podržela ji v holých dlaních a zadívala se na ni.

Už měla čas se trochu vzpamatovat — skučící agonie v její lebce polevila na tupé pobolívání — a díky tomu okamžitě poznala, co je s tou schránkou v nepořádku. V myšlenkách se jí rozvinul zřetelný obraz; povrch i vnitřek schránky se jí v hlavě poskládaly jako plástve v úlu.

Schránka měla v sobě falešné dno — tajnou přihrádku. A její schopnosti jí říkaly, že pod falešným dnem je něco malého, zabaleného v plátně.

Zarazila se a zamyslela se nad tím.

Dvacet tisíc duvotů? Za tohle?

Na druhou stranu, ona nad tím neměla co dumat. Jejím úkolem bylo tu schránku získat, nic jiného. Sark se vyjádřil naprosto jasně. A Sancie se u svých zákazníků těšila velké oblibě, protože pokaždé udělala, co se po ní žádalo — nic víc, nic míň. Za tři dny předá schránku Sarkovi a pak už si na ni ani nevzpomene.

Strčila schránku pod podlahu, zasunula prkno a zavřela skříň.

Přesvědčila se, že dveře i okenice jsou zajištěné. Pak došla k posteli, posadila se, položila dýku vedle sebe na podlahu a zhluboka vydechla.

Doma, pomyslela si. A v bezpečí.

Její pokoj ovšem domov příliš nepřipomínal. Kdyby tam někdo nakoukl, nevyhnutelně by dospěl k závěru, že Sancie vede život té nejasketičtější mnišky: měla jen obyčejnou židli, kbelík, strohý stůl a holou postel — bez příkrývek, bez polštářů.

Přesto tak musela žít. Raději spala ve svém vlastním oblečení než v peřinách: nejenže by si těžko zvykala na to, že by se měla zakutat do dalších tkanin, ale v ložním prádle se často zabydlovaly blechy, vši a další breberky a spousty mrňavých nožiček, které jí cupitaly po kůži, ji doslova doháněly k šílenství. A když měla jizvu v jednom ohni, nemohla a nechtěla přetěžovat ani své ostatní smysly. Vidět příliš mnoho světla a příliš mnoho barev bylo jako zarážet si do lebky hřebíky.

S jídlem to bylo ještě horší. Jíst maso nepřicházelo v úvahu. Krev a tuk jejímu jazyku nepřinášely lahodnou rozkoš, místo toho s sebou nesly nesmazatelnou pachutí hniloby a rozkladu. Všechny ty svaly a šlachy si pamatovaly, že bývaly součástí živého tvora, že bývaly propojeny, tvořily jeden celek, zářily životem. Okusit maso znamenalo okamžitě, niterně vědět, že ohryzává kus mršiny.

Dělalo se jí z toho na zvracení. Sancie se živila téměř bezvýhradně obyčejnou rýží smíchanou s fazolemi a řídkým třtinovým vínem. Silného alkoholu se ani nedotkla — aby byla schopná vůbec nějak fungovat, potřebovala naprostou kontrolu nad svými smysly. A žádné vodě v plebsinách se samozřejmě nedalo věřit.

V předklonu seděla na posteli a samou úzkostí se kymácela dopředu a dozadu. Připadala si maličká a sama, jako téměř po

každém úkolu, a chyběla jí základní potřeba, po které toužila ze všech nejvíc: lidská společnost.

Sancie byla jediným člověkem, který kdy vstoupil do jejího pokoje, ulehl do její postele, jelikož dotýkat se lidí bylo k nevydržení. Ne snad, že by slyšela jejich myšlenky; duševní pochody většiny lidí totiž navzdory široce rozšířeným představám netvořily plynulé vyprávění. Spíše připomínaly veliké horké mračno ukřičených impulzů a neuróz, a když se dotkla kůže druhého člověka, toto horké mračno jí vyplnilo lebku.

Tlak lidského těla, dotek hřejivé kůže — tyto vjemy jí připadaly asi ze všech nejnesnesitelnější.

Žít sama tak bylo možná lepší. Bezpečnější.

Chvilí zhluboka dýchala ve snaze utišit svou mysl.

Jsi v bezpečí, opakovala si. A sama. A svobodná. Na další den.

Pak si stáhla kapuci přes hlavu, pevně ji utáhla, lehla si a zavřela oči.

— * —

Spánek však nepřicházel.

Převalovala se asi hodinu a nakonec se zvedla do sedu, sundala si kapuci, zapálila svíčku, podívala se na zavřené dveře skříně a zamyslela se.

Tohle se mi nelíbí, říkala si. Ani trochu.

Dospěla k závěru, že problém spočívá v míře rizika.

Sancie ve skutečnosti vedla velice opatrný život — alespoň tak opatrný, jaký může vést někdo, kdo se živí šplháním po věžích a vloupáváním se do budov plných nebezpečných, ozbrojených mužů — a vždy se snažila všechna rizika pokud možno minimalizovat.

A čím déle o tom přemýšlela, přechovávat u sebe něco maličkého, co mělo cenu téměř nepředstavitelné sumy dvaceti tisíc duvotů, a ani přitom nevědět, co to „něco“ doopravdy je...

No, teď jí to připadalo šílené. Zvláště pokud to měla hlídat celé tři zkrunděné dny.

Nejcennějšími věcmi ve městě Tevanne totiž byly bezpochyby skribovací plány: řetězce symbů, díky kterým fungovaly skribované předměty. Sestavení skribovacích plánů vyžadovalo nesmírné úsilí i nadání, a jednalo se tedy o nejdůkladnější strážení majetku kupeckých podniků. Pokud jste získali správný skribovací plán, mohli jste ve slévárně okamžitě zahájit výrobu všemožných vylepšených přístrojů — přístrojů, které vám mohly vynést celé jmění. Pracovní nabídky, aby ukořistila ty či ony plány kupeckých podniků, dostávala Sancie často, ale se Sarkem je pokaždé odmítali. Lupiči, kteří takové zakázky brali, často skončili bledí, studení a zetlelí v některém z průplavů.

A přestože jí Sark ujišťoval, že v tomhle kšeftu nejde o skribovací plány, dvacet tisíc duvotů by dokázalo poplést hlavu skoro každému.

Povzdechla si a pokusila se utišit děs, který se jí vzmáhal v žaludku. Přeshla ke skříni, otevřela ji, nadzvedla falešné prkno a vytáhla schránku.

Dlouze se na ni zahleděla. Byla to borovicová krabička bez ozdob, jen s mosaznou sponou. Sundala si rukavice a ohmatala ji holýma rukama.

Do mysli jí znovu prosákl obraz a tvar schránky — velká dutina plná papírů. Opět postřehla falešné dno, pod nímž se nacházel předmět zabalený v plátně. Nic víc. Nikdo tedy nepozná, když se do ní podívá.

Sancie se nadechla a otevřela ji.

Nepochybovala o tom, že papíry budou pokryty řetězci symbů, což by pro ni znamenalo rozsudek smrti — ale nebyly. Místo toho se na nich skvěly podrobné skici čehosi, co vypadalo jako staré tesané kameny s nápisy.

Pod jednu skicu někdo připsal poznámky. Sancie uměla číst jenom jakž takž, ale dělala, co mohla. Stálo tam:

Artefakty Okcidentální říše

Je obecně známo, že hierofanti staré říše ve svém díle využívali celou škálu úžasných nástrojů, jejich metody ovšem zůstávají zahaleny tajemstvím. Zatímco naše moderní skribování přesvědčuje neživé předměty, že jejich realita je jiná než ve skutečnosti, okcidentální hierofanti podle všeho dokázali skribováním přetvářet realitu jako takovou, poroučet samotnému světu, aby se okamžitě a natrvalo změnil. Vyskytlo se mnoho teorií, které se to pokoušely vysvětlit, žádná však nepřišla s přesvědčivou odpovědí.

Zkoumáme-li příběhy o Krasedovi Velikém, prvním z okcidentálních hierofantů, vyvstávají další otázky. Mnoho bájí a legend vypráví o tom, že Krasedés zaměstnával jakéhosi neviditelného pomocníka — někdy šotka nebo skřítko, jindy ducha —, jenž mu s jeho dílem pomáhal. Často ho přechovával ve sklenici nebo krabici, kterou dle svého uvážení otvíral.

Byl tento pomocník další úpravou, již hierofanti vtiskli realitě? Existoval vůbec? To nevíme — zdá se však, že je tu jistá souvislost s největším a nejslavnějším příběhem o Krasedovi Velikém, a sice že stvořil svého vlastního umělého boha, který měl vládnout celému světu.

Jestliže měl Krasedés ve svém držení jakousi neviditelnou entitu, možná se jednalo pouze o hrubý prototyp tohoto posledního a největšího výtvoru.

Položila papír na postel. Ničemu z toho ani za mák nerozuměla. Během doby prožité v Tevanne něco o Okcidentálcích zaslechla — jakousi pohádku o pradávnych obrech anebo možná andělech —, ale nikdo jí nikdy netvrdil, že hierofanti opravdu

existovali. Jenže ten, kdo ty poznámky napsal — dost možná majitel schránky —, si evidentně myslel, že ano.

Ona však věděla, že ty papíry nejsou skutečný poklad. Vyklopila je a položila stranou.

Sáhla do skříňky, dvěma prsty se dotkla falešného dna a od-
sunula ho. Pod ním byl nevelký předmět omotaný plátnem,
dlouhý asi jako dlaň.

Sancie už se po něm natahovala, když vtom se zarazila.

Nemohla si dovolit tenhle kšeft podělat. Potřebovala schra-
tit peníze, aby mohla zaplatit felčarovi, který by spravil jizvu na
její hlavě, napravil to, co je s ní v nepořádku, postaral se, aby
byla zase... normální. Nebo aspoň skoro.

Nahlížela do schránky a při tom se škrábala na jizvě na spán-
ku. Věděla, že někde pod kůží má docela velký kovový plát,
příšroubovaný k lebce, a na tom plátu jsou jisté složité symby.
Nic o těch povelech nevěděla, ale byla si téměř jistá, že právě ony
jsou zdrojem jejích schopností.

A nepochybovala ani o tom, že kupeckým podnikům by bylo
naprosto šumák, že jí ten plát implantovali násilím: skribovaný
člověk byl něco mezi zrůdou a vzácným, ba přímo drahocenným
exemplářem, a podle toho by s ní zacházeli.

A právě proto bude její chirurgická operace tak drahá. Sancie
musela felčarovi na černém trhu zaplatit víc, než kolik by mu
daly kupecké podniky, kdyby ji napráskal — a kupecké podniky
by se kvůli něčemu takovému klidně praštily přes kapsu.

Dívala se na předmět obalený plátnem ve schránce. Neměla
ponětí, co by to mohlo být. Riziko neznalosti však navzdory
Sarkovu varování bylo příliš vysoké.

Položila schránku, vydala tu věc a začala ji rozbalovat. Za-
hlédla záblesk zlata...

Jenom něco ze zlata? Nějakej šperk?

Ale když to vybalila, zjistila, že se o šperk nejedná.

Zírala na předmět ležící v plátně na její dlani.

Byl to klíč. Velký, dlouhý klíč ze zlata, s prazvláštním složitým zubem a zakulacenou hlavou, ve které zela podivně tvarovaná díra. Sancii vzdáleně připomínala siluetu motýla.

„Co to sakra je?“ řekla nahlas.

Zblízka si ho prohlédla. Vypadal podivuhodně, ona však nechápala, proč by měl mít takovou cenu...

A pak to zahlédla: rytiny. Plazily se po hraně klíče, vinuly se po zubu. Klíč byl skribovaný, ale ty pokyny byly tak droboučké, tak důmyslné, tak *složitě*... Nepodobaly se ničemu, co v životě viděla.

Ale co bylo ještě divnější — pokud byl ten klíč skribovaný, proč ho potom neslyšela? Proč nešeptal v zadním koutku její mysli jako každý jiný skribovaný předmět, na jaký kdy narazila?

To nedává smysl, pomyslela si.

Přiložila ke zlatému klíči jeden holý prst.

Jakmile se ho dotkla, v hlavě uslyšela hlas — nikoli obvyklou lavinu vjemů, nýbrž skutečný, opravdový *hlas*, tak zřetelný, jako by patřil někomu stojícímu hned u ní. Brebentil otráveným tónem: *<No skvělý. Nejdřív ta schránka a teď tohle! Ta teda vypadá... Vsadím se, že ani neví, co je to mejdlo...>*

Sancie vyjekla a upustila klíč. Spadl na podlahu a ona před ním uskočila jako před vzteklou krysou.

Klíč tam prostě ležel jako docela obyčejný klíč.

Rozhlédla se. V místnosti byla sama, jak ostatně dobře věděla.

Dřepla si a zadívala se na klíč. Pak se k němu sehnula a opatrně se ho dotkla...

V uších se jí okamžitě rozezněl hlas.

<...mě nemohla slyšet. To není možný! Ale no jooo, vejrá na mě, jako by mě slyšela, a... Jo. Už na mě zase sahá. Do prkvančic. Z toho nekouká nic dobrýho.>

Sancie ucukla, jako by se spálila. Znovu se rozhlédla a zapřemítala, jestli nezačíná přicházet o rozum.

„To není možný,“ zamumlala.

Pak hodila opatrnost za hlavu a vzala klíč do ruky.

Nic. Ticho. Možná ji jenom šálil sluch.

Potom hlas řekl: *<Mám jenom bujnou fantazii, vid? Ty mě doopravdy neslyšíš — že ne?>*

Sancie vyvalila oči.

<Do háje zelenýho. Ty mě fakt slyšíš, co?>

Zamžikala. Přemýšlela, co si počít. „Ech. Jo,“ odpověděla nahlas.

<Kurňa. Kurňa! Jak to děláš? Jak to, že mě slyšíš? Nikoho, kdo by mě slyšel, jsem nepotkal už... sakra, jak to mám vědět. Nepamatuju si to. Ale popravdě řečeno, já si stejně nepamatuju skoro ni—>

„To není možný,“ zopakovala Sancie.

<Co není možný?> ptal se klíč.

„Ty jseš... jseš...“

<Co jsem?>

„Jseš...“ Polkla. „Klíč.“

<Jsem klíč. Ano. Myslel jsem, že o tomhle snad není pochyb.>

„Jasně, ale... mluvící klíč.“

<Jo, a ty jseš nějaká ušmudlaná holka, co mě slyší,> řekl hlas v jejích uších. *<Mluvím mnohem dýl, než jseš naživu, holka, takže ten normální jsem tady já.>*

Sancie se bláznivě rozesmála. „To je šílený. Šílený. Jo, to musí bejt ono. Zcvokla jsem se.“

<To je klidně možný. Tvůj duševní stav nedokážu posoudit. Ale se mnou to nemá nic společného.> Hlas si odkašlal. *<Takže. Kde jsme to byli? Aha, jasně. Já jsem Klef, mimochodem. Tak — a kdo jsi k čertu ty?>*

KAPITOLA 4

Sancie vrátila klíč pod falešné prkno ve skříni, zaklapla ho a pak zabouchla i skříň.

Chvíli na skříň zírala a ztěžka oddechovala. Potom došla ke dveřím bytu, odemkla šestero zámků a vykoukla na chodbu.

Nikde nikdo. A žádný div, ostatně už byly asi tři ráno.

Zavřela a zamkla dveře, přešla k okenicím, odháčkovala je a vyhlédla ven. Panika se jí v hrudním koši třepetala jako lapená mûra. Nic se ovšem nehýbalo ani na ulici.

Sama nevěděla, proč to dělá. Nemohla tomu nutkání odolat: něco tak absurdního, šíleného, neuvěřitelného přece muselo znamenat, že jí hrozí nebezpečí.

Přesto ale neviděla, že by se nějaké blížilo. Alespoň zatím ještě ne.

Zavřela okenice a zajistila je. Pak se posadila na postel a vzala do ruky svou dýku. Nebyla si jistá, co si s ní počít — zapíchnout ten klíč? —, ale když ji držela, cítila se líp.

Zvedla se, přešla zpátky ke skříni a oznámila: „Teď... teď otevřu dveře a vyndám tě. Jo?“

Ticho.

Vypustila ze sebe roztřesený výdech. *Do čeho jsem se to ksakru zapletla?* Na to, že si skribované předměty něco mumlají, byla samozřejmě zvyklá. Ale aby jeden z nich halekal přímo na ni jako pouliční obchodník, který to přehnal s pitím kávy...

Otevřela skříň, odklopila falešné prkno a zadívala se na klíč. Pak zařala zuby a pravou rukou ho zvedla, v levé pořád ještě svírala dýku.

Ticho. Třeba se jí to jenom zdálo. Nebo měla přebujelou představivost.

Vtom jí hlas promluvil v hlavě: *<Trochu moc vyšiluješ, nezdá se ti?>*

Sancie sebou škulbla. „Ani bych neřekla,“ odsekla. „Jestli na mě začne mluvit židle, v tu ránu poletí z okna. Co jseš sakra zač?“

<Už jsem ti to řekl. Jsem Klef. To tys mi ještě nepověděla, jak se jmenuješ.>

„Nemusím žádný zpropadený věci říkat, jak se jmenuju!“ dopálila se Sancie. „Klice na dveřích se přece taky nebudu představovat!“

<Zklidni hormon, holka. Jestli se budeš pořád takhle čílit, tak to s tebou sekne. A já nechci zkejsnout v nejubožejším bejváku na celičkým světě s tlející mrtvolou nějaký umouněný holky.>

„Kterej kupeckej podnik tě vyrobil?“ chtěla vědět.

<Ech? Podnik? Kupci? Cože?>

„Kterej kupeckej podnik tě vyrobil? Dandolo? Candiano? Morsini, Michiel? Kdo z tebe udělal to, co... no, prostě to, co jsi?“

<Nevím, o čem to k čertu mluvíš. Co si myslíš, že jsem?>

„Skribovanej předmět!“ řekla podrážděně. „Pozměněnej, augmentovanej, vylepšenej, nebo jak tomu sakra v kamponách říkají! Jseš aug, že jo?“

Klef dlouhou chvíli mlčel. Potom řekl: *<Tak fajn. Koumám nad tím, jak ti nejlíp odpovědět. Ale nejdřív rychlej dotaz — co znamená „skribovanej“?>*

„Ty nevíš, co je skribování? Přece... přece ty symboly, co máš na sobě! Ty značky, který z tebe dělají to, kým — teda čím — vlastně jseš!“ Prohlédla si jeho zub zblízka. O skribování toho moc nevěděla — pokud jí bylo známo, člověk k tomu potřeboval asi tisíc certifikátů a akademických titulů —, ale takovéhle symby ještě nikdy neviděla. „Odkud pocházíš?“

<Á, tak na tuhle otázku ti můžu odpovědět!> zaradoval se Klef.

„Fajn. Tak mi to pověz.“

<Nejdřív mi musíš aspoň říct své jméno. Přirovnalas mě ke klice a židli a takys řekla, že jsem... „aug“.> Pronesl to slovo s takřka

hmatatelným pohrdáním. *<Připadá mi, že mám nárok na trochu toho slušného zacházení.>*

Sancie zaváhala. Sama si nebyla jistá, proč se zdráhá prozradit Klefovi své jméno. Možná si připadala trochu jako v pohádce o hloupé holčičce, která své jméno svěřila záludnému démonovi. Nakonec se však poddala a řekla: „Sancie.“

<San-cí-je?> Vyslovil to jako název jakéhosi exotického pokrmu.

„Ano. Jmenuju se Sancie.“

<Tak Sancie, jo?> opakoval Klef. *<Hrozný jméno. No, ty už víš, že já jsem Klef, takže —>*

„Odkud pocházíš, Klefe?“ zeptala se netrpělivě.

<To ti hnedka povím,> řekl Klef. *<Ze tmy.>*

„Co... cože? Ze tmy? Ty jsi ze tmy?“

<Jo. Z tmavého, moc tmavého místa.>

„A kde je to tmavé místo?“

<Jak to mám vědět? Nemám od čeho se odpíchnout, holka. Vím jenom, že mezi tímhle a tamtím místem je strašná spousta vody.>

„Takže tě přivezli po moři. Jo, to už mi došlo. Kdo tě přivezl?“

<Nějaký chlapi. Špinaví. Smradlaví. Užvanění. Hádám, že bys s nima dobře vycházela.>

„A kdes byl před tou tmou?“

<Před tmou nic nebylo. Jenom tma. Byl jsem v ní vždycky. Kam... kam sahá moje paměť.> Při těch slovech se mu do hlasu promítla úzkost.

„Bylo v té tmě ještě něco?“ zeptala se Sancie.

<Nic. Jenom já. Já a tma, nic dalšího. Trvalo to...> Odmlčel se.

„Jak dlouho?“

Klef se nešťastně zasmál. *<Představ si dlouhatánskou dobu. Pak to vynásob deseti. Potom stem. Potom tisícem. A pořád se ani nepřiblížíš k tomu, jak dlouho jsem tam byl. Sám, samotnej ve tmě.>*

Sancie mlčela. Říkala si, že tak nějak musí vypadat peklo — a zdálo se, že Klef se z toho pořád ještě vzpamatovává.

<Ale nejsem si jistej, jestli je to tady o tolik lepší,> poznamenal Klef. <Kde to jsme? V nějakým vězení? Koho jsi zabila? Asi někoho fakt významného, když jsi vyřásla takovejhle trest.>

„Tohle je můj byt.“

<Ty takhle žiješ dobrovolně? To si nemůžeš dovolit ani jeden jedinej obraz na zed?>

Sancie se rozhodla přejít k věci. „Klefe... ty víš, že jsem tě ukradla — vid’?“

<É... ne. Tys mě... ukradla? Komu?>

„Nevím. Z trezoru.“

<Ahá, tak kdo tady má mizerný, neuspokojivý odpovědi? Jakej je to pocit? Tak proto se chováš, jako bys byla podělaná strachy, co?>

„Jsem podělaná strachy,“ souhlasila Sancie, „protože když jsem tě kradla, musela jsem udělat řůru věcí, za který bych dostala štruncl, než bych stačila mrknout.“

<Štruncl? Co to má bejt?>

Sancie si povzdechla a pokusila se Klefovi v rychlosti vysvětlit, že „štrunclování“ je tevanuská metoda veřejného mučení a popravování. Provinilce vsadili do klece a kolem krku, případně rukou, nohou či choulostivých partií mu navlékli štruncl — dlouhý, tenký a mimořádně pevný drát, připojený k malému skřibovanému zařízení. To potom k odsouzencově zděšení začalo drát vesele napínat, centimetr za centimetrem smyčku stahovat, až se drát do zvolené končetiny zařízl a zcela ji amputoval.

V Tevanne se tato podívaná těšila neobyčejné oblibě, ale Sancie se jí nikdy neúčastnila. Moc dobře totiž věděla, že v její branži existuje nezanedbatelná pravděpodobnost, že se ve smyčce ocitnou i její vlastní partie.

<Ach tak. Chápu, že tě to znervózňuje.>

„Jasně. Takže. Asi bys nevěděl, komu jsi patřil, co?“

<Nemám páru.>

„Ani kdo tě vyrobil.“

<To bysme předpokládali, že jsem umělého původu. Já si tím zatím nejsem jistej.>

„To je šílený. Někdo tě přece musel vyrobit!“

<Proč?>

Na to ji nenapadala kloudná odpověď. Snažila se hlavně odhadnout, jak velké jí hrozí nebezpečí. Klef byl očividně a nepochybně tím nejdokonalejším skribovaným přístrojem, jaký kdy viděla. Byla si celkem jistá, že skribovaným přístrojem opravdu je, zatím však nechápala, proč by za něj někdo platil hotové jmění. Klíč, který v podstatě nedělá nic jiného než to, že vás v duchu uráží, by měl pro kupecké podniky pramalou hodnotu.

Pak si uvědomila, že mu ještě nepoložila jednu otázku, která se přitom sama nabízela.

„Klefe,“ promluvila, „když jsi klíč a tak vůbec... co vlastně otví—“

<Viš, že nemusíš mluvit nahlas, že jo? Slyším tvoje myšlenky.>

Sancie upustila klíč a ucouvla do kouta místnosti.

Zírala na Klefa a horečně přemýšlela. Představa, že jí skribovaný předmět čte myšlenky, se jí ani za mák nezamlouvala. Pokoušela se vylovit z paměti, na co všechno myslela od chvíle, kdy s ním zapředla rozhovor. Nevyzradila mu nějaká tajemství? Nemohl Klef slyšet i takové myšlenky, u kterých si ani neuvědomovala, že je má?

Jestli ti od něj hrozí nebezpečí, pomyslela si, stejně už jsi do něj spadla.

Zaškaredila se, znovu přistoupila ke klíči a přiložila k němu prst. „Jak to sakra myslíš, že slyšíš moje myšlenky?“ obořila se na něj.

<No jo, moment, pardon. Špatně jsem se vyjádřil. Slyším některý z tvých myšlenek. Slyším je, pokud — pokud! — si je myslíš dost nahlas.>

Zvedla ho ze země. „Co to znamená, myslet si je nahlas?“

<Co kdyby sis zkusila něco úporně pomyslet a já ti pak řeknu, jestli jsem to slyšel?>

Sancie si něco úporně pomyslela Klefovým směrem.

<Moc vtípný,> řekl Klef. <Samo sebou nemůžu udělat, co navrhuješ, páč k tomu nemám potřebný tělní otvory.>

<Moment,> ozvala se Sancie v duchu. <Ty tohle vážně slyšíš?>
<Jo.>

<Slyšíš, co si myslím právě teď?>

<Jo.>

<Do posledního slova?>

<Ne, jenom si tak bezdůvodně mumlám „jo“. Jasně že tě slyším!>

Sama nevěděla, jak se k tomu postavit. Jako by se Klef nastěhoval do podkrovního pokoje v její hlavě a šeptal jí dírou ve stropě. Horko těžko si vybavila, o čem s ním předtím mluvila.

<Co otvíráš, Klefe?> zeptala se ho.

<Co otvírám?>

<Jsi přece klíč, ne? To znamená, že něco odemykáš. Ledaže si nepamatuješ ani tohle.>

<Aha. Ne, kdepak, pamatuju si to.>

<Tak... co teda otvíráš?>

<Cokoli.>

Zavládlo ticho.

<Ech?> hlesla Sancie.

<Jaký ech?> ptal se Klef.

<Otvíráš cokoli?>

<Ano.>

<Jak to myslíš?>

<Tak, jak to říkám. Cokoli. Otvírám všechno, co má zámek, dokonce i pár věci, co ho nemají.>

<Cože? Blbost.>

<Je to tak.>

<To asi sotva.>

<Ty mi nevěříš? Tak si to vyzkoušíme, co ty na to?>

Sancie se nad tím zamyslela a dostala nápad. Přešla k otevřené skříni. V rohu ležela její sbírka cvičných zámeků, exemplářů,

kteří vyrvala ze starých dveří nebo ukradla z dílen bastlířů. Každou druhou noc s nimi zápolila, a pilovala tak svou zručnost.

<Jestli lžeš,> varovala ho, <hnedle na to přijdeme.>

<Sleduj,> řekl Klef. <A žasni.>

Sancie sáhla po jednom ze zámků — typu Mosazná Miranda. Obecně se mělo za to, že mezi konvenčními, tedy nikoli skribovanými zámky v Tevanne patří k těm odolnějším. Překonat ho obvykle trvalo Sancii tři až pět minut, dokonce i se všemi jejími schopnostmi.

<Jak mám začít?> zeptala se. <Mám tě prostě zasunout do klíčové dírky?>

<Co jinýho bys chtěla s klíčem dělat?>

Sancie namířila Klefa na díрку, obdařila ho nedůvěřivým pohledem a potom zlatý klíč zasunula do zámku.

Ihned se ozvalo hlasité *klap* a Mosazná Miranda se odemkla.

Sancie na to zůstala zírat.

„Do prkenný vohrady,“ zašeptala.

<Tak už mi věříš?> ozval se Klef.

Sancie pustila Mosaznou Mirandu na zem, vzala do ruky další zámek — typ Genzetti, méně bytelný než Miranda, zato však důmyslnější — a zastrčila Klefa do dírky.

Klap.

„Pane jo,“ vydechla Sancie. „Jak to do prašivejch pekel děláš?“

<Ále, to nic není. Všechny zavřené věci se chtějí otevřít. Jsou k tomu stvořené. Jenže jsou vyrobený tak, že se jim do toho moc nechce. Stačí je o to správným způsobem požádat. Z jejich nitra.>

<Takže... ty jseš prostě takovej zdvořilej šperhák?>

<To je dost omezenej způsob, jak se na to dívat. Ale jo, jasně, klidně to ber třeba takhle.>

Jeden po druhém vyzkoušeli i všechny ostatní zámky. Jakmile Klef pronikl klíčovou dírkou, zámek se pokaždé odemkl.

<Já... nevěřím vlastním očím,> řekla Sancie.

<Jsem prostě takovej, holka,> prohodil Klef. *<Tohle holt dělám.>*

Zírala do prázdna a uvažovala. Její myšlenky okamžitě zaujal nevyhnutelný nápad.

S Klefem v rukou by mohla plebsiny oškubat dohola, nahromadit prostředky, kterými by felčarům na černém trhu zaplatila, aby z ní zase udělali normální dívku, a potom vypadnout z města. Těch dvacet tisíc, které jí klient pověsil před nos, vlastně možná ani nepotřebovala.

Jenže Sancie si byla celkem jistá, že její klient patří k jednomu ze čtyř kupeckých podniků, jelikož se skribovanými předměty nikdo jiný nekšeftoval. Desítkám nájemných lovců, toužících useknout jí hlavu a shrábnout odměnu, kterou na ni podniky vypíší, by se pomocí šperháku ubránila asi jen těžko. Utíkat jí šlo a s Klefem by možná dokázala utéct docela daleko — jenže upláchnout kupeckým podnikům by se jí nejspíš stejně nepodařilo.

<To je ale nuda,> zívla Klef. <Žádný lepší zámky nemáš?>

Sancie se vytrhla ze zadumání. *<Cože? Ne.>*

<Fakt ne? Vůbec žádný?>

<Žádnéj strojíř nikdy nevykoumal nic pevnějšího, než je Mosazná Miranda. Ani to není potřeba, protože opravdoví pracháči si můžou pořídit skribovaný zámky.>

<Hm. Skribovaný zámky? Co to je?>

Sancie udělala obličej a zapřemítala, jak mu sakra vysvětlit skribování. *<Fajn. Tak jo. Existuje něco, čemu se říká symby — abeceda andělů, kterou objevili skribovači, nebo tak něco. Každopádně... když na nějakou věc napíšeš správný symby, můžeš ji... změnit. Třeba když na kus dřeva napíšeš symb znamenající „kámen“, to dřevo pak bude víc jako kámen — o něco pevnější, o něco voděodolnější. Tak nějak ho to... přesvědčí, aby bylo něčím, čím není.>*

<To zní dost úmorně. A co to má společného se zámkami?>

<Sakra... těžko hledám správný slova. Skribovači kápli na způsob, jak symby zkombinovat a vytvořit tak řuru nových jazyků. Konkrétnějších, mocnějších vyjádření, který dovedou věci přesvědčit, aby byly vážně,

vážně jinačí. Díky tomu dokážou vyrábět zámky, který se dají odemknout jedním jediným klíčem na celým světě, a šperhákem nejdou otevřít už vůbec. Nestačí zatlačit nebo zatáhnout za správný místo. Zámek ví, že existuje jenom jeden klíč, kterému se má otevřít.>

<Hm,> zamumlal Klef. <Zajímavý. Neváří se ti tady jeden z nich?>

<Cože? Ne, k dasu, nemám skribovanéj zámek! Kdybych byla tak prachatá, abych si ho mohla dovolit, nebydlela bych v barabizně, kde je místo latríny jenom kýbl a okno!>

<Fuj! To jsem nechtěl vědět,> ohradil se znechuceně Klef.

<Skribovaný zámky se stejně nedají vyháčekovat. Každěj to ví.>

<Jsi vedle jak ta jedle. Všechno, co je zavřený, se chce otevřít. Už jsem ti to přece říkal.>

Sancie nikdy neslyšela o žádném augu, který by dokázal obejít skribované zámky. Na druhou stranu neslyšela ani o augu, který by viděl a mluvil. <Vážně si myslíš, že umíš otvrat skribovaný zámky?>

<Jasně že jo. Mám ti to taky předvíst?> řekl samolibě. <Ukaž mi ten největší, nejšerednější skribovanéj zámek, jakěj znáš. Smetu ho, jako by byl ze slámy.>

Sancie se podívala z okna. Už se rozednívalo: slunce šplhalo přes okraj hradeb, kterými byly obehnány kampony, a zalévalo šikmé střechy v plebsinách.

<Popřemýšlím o tom,> řekla. Vrátila ho pod falešné prkno v podlaze, zavřela skříň a natáhla se na postel.

— * —

Jakmile osaměla, v duchu se vrátila ke své poslední schůzce se Sarkem v opuštěné rybárně u průplavu Anafesto.

Vybavovala si, jak se vyhýbala všemožným pastem a nášlapným drátům, které tam Sark nastražil — „pojištění“, tak to nazýval, poněvadž věděl, že nikdo kromě Sancie se všemi jejími schopnostmi je nedokáže bezpečně překonat. Když opatrně překročila poslední natažený drát a vyběhla po schodech

nahoru, zahlédla, jak se ze stínů v páchnoucí budově vynořuje jeho seschlý, zjizvený obličej — a k jejímu překvapení se zubil od ucha k uchu.

Mám pro tebe pořádnou pecku, San, zaskřehotal. Mejlka je vyloučená. Mám na háčku pěkně macatou rybu.

Marino Sarcolini, její agent, překupník a jeden z nemnoha lidí na světě, kteří by se snad dali označit za její přátele. Sprátelit se s ním by ovšem napadlo jen málokoho. Sark totiž patřil k těm nejzohavenějším lidem, jaké kdy Sancie viděla.

Sarkovi chybělo jedno chodidlo, obě uši i nos, stejně jako každý druhý prst na ruku. Někdy se zdálo, že polovinu jeho těla tvoří jizvy. Po městě se vlekl hlemýždím tempem, zvlášť pokud musel jít po schodech, ale hlavu měl pořád ještě bystrou a vychytralou. Býval „kanálníkem“ Společnosti Candiano, činovníkem, který zařizoval loupežné, špionážní a záškodnické akce proti ostatním třem kupeckým podnikům. Tě práci se tak říkalo proto, že byla špinavá jako tevanenské kanály. Jenže potom origon Společnosti Candiano nevysvětlitelně zešílel, firma málem zkrachovala a skoro všichni kromě nejceněnějších skribovačů dostali padáka. Nejrůznější sorty lidí zvyklých na život v kamponě najednou skončily v plebsinách.

A tam se Sark pokoušel pokračovat v tom, co dělal vždycky: v okrádání, sabotování a špehování čtyř hlavních kupeckých podniků.

Jenomže v plebsinách už se netěšil ochraně kupeckého podniku. Když ho tedy po jedné směle loupeži konečně vyčenicnali agenti Morsiniů, vzali si ho do parády a ztrestali ho tak, aby se už nedalo napravit.

Takovými pravidly se řídil život v plebsinách.

Když ho toho dne v rybárně konečně zahlédla, výraz jeho tváře ji zaskočil. Nikdy předtím totiž neviděla, že by se tvářil... nadšeně. Někdo jako Sark měl k nadšení pramálo důvodů. Byla z toho celá nesvá.

Dal se do řeči. Neurčitě jí popsal, o jakou práci jde. Poslechla si to. Když jí řekl, co jí z toho kápne, vysmála se mu. Prohlásila, že to musí být nějaký podfuk — tolik peněz jim nikdo nezaplatí.

Na to jí hodil koženou obálku. Nahlédla do ní a zalapala po dechu.

Byly v ní skoro tři tisíce duvotů v papírových bankovkách. V plebsinách se jednalo o absurdní raritu.

Záloha, poznamenal Sark.

Cože? Vždyť zálohy nikdy nedostáváme.

Já vím.

A už vůbec ne v... v papírových peněžích!

Já vím.

Ostražitě se na něj zadívala. *Jde o krádež plánů, Sarku? Se skribovacíma plánama nekšeftuju, vždyť mě přece znáš. Za tohle dostanem oba dva štruncel.*

Nic takovýho, věř tomu, nebo ne. Jde jenom o schránku. Malou schránku. A jelikož skribovací plány mívají desítky, ne-li stovky stran, myslím, že je klidně můžeme vyloučit.

Tak co je v té schránce?

Nevíme.

A komu patří?

Nevíme.

A kdo ji chce?

Někdo, kdo má dvacet tisíc duvotů.

Zamyslela se nad tím. Skoupost na informace neznamenala v jejich branži nic neobvyklého. Pro všechny zúčastněné bylo lepší, aby o sobě navzájem věděli co nejméně.

Takže, řekla. Jak máme tu schránku ukrást?

Blýskl po ní širokým úsměvem s křivými zuby. *Jsem rád, že se ptáš...*

Pak si spolu sedli a na místě to celé probrali, rozvrhli a připravili.